

Met dank aan Joshua

DE ORDE VAN DE DRAKENMENNERS

De Drakenwereld

Fiona Rempt

kluitman

HOOFDSTUK I

‘Gewonnen!’ Matti tikte de voordeur van de Rue de Seine 208 aan.

‘Van wie?’ klonk de stem van Maurice-Matisse achter hem.

Matti voelde zich betrappt. Hij dacht dat hij alleen was. ‘Eh, ik deed maar alsof. Als Tink erbij was geweest had ik onze naar-huisren-race vandaag zeker gewonnen. Ik was supersnel.’

Maurice-Matisse boog voorover en zette het houten kistje neer dat hij in zijn armen geklemd hield. Hij aaide Matti over zijn wang. ‘Mis je je vriend nu al zo erg dat je hem erbij fantaseert? Hij is nog geen dag weg.’

‘Als je aan iemand denkt, is hij bij je. Dat heeft een oude man me eens verteld,’ zei Matti met een knipoog.

Met dubbelgevouwen middel- en wijsvinger kneep Maurice-Matisse in Matti’s neus. ‘Goed om te weten dat mijn woorden zijn blijven hangen in je grijze cellen. Help je deze oude vent even met dragen?’ Hij stak zijn sleutel in het slot en duwde de voordeur open.

‘Jemig, wat een gewicht,’ kreunde Matti. ‘Wat zit er in die kist? De kont van een nijlpaard?’

‘Ha ha, nee hoor. Twintig flessen van de beste champagne,’ antwoordde Maurice-Matisse triomfantelijk. ‘Jeanet en ik kunnen natuurlijk niet trouwen zonder een toast met de enige echte Franse drank van de liefde.’

‘Natuurlijk niet,’ mompelde Matti, terwijl hij naar binnen liep en de keukendeur met zijn billen openduwde.

Maurice-Matisse en Jeanet hadden het de laatste tijd vrijwel nergens anders over dan over hun aanstaande huwelijk. Matti was heus wel blij voor ze, maar hij vond dat ze doordraafden. Ze kenden elkaar al jaren en hun trouwerij zou eigenlijk niks veranderen. Een huwelijk was bij lange na niet zo iets groots als zijn en Tinks inwijding als drakenmenners, vond hij. ‘Waren jullie vanmorgen op tijd op het vliegveld?’ veranderde hij snel van onderwerp, om te voorkomen dat hij weer een half uur lang over taarten, jurken en tafelschikkingen moest praten.

‘Jazeker, alles ging prima,’ antwoordde Maurice-Matisse. ‘Tink is hoog in de wolken, onderweg naar Tanzania. Hoe was jouw schooldag? De allerlaatste!’

‘Saai,’ antwoordde Matti. ‘De klas was al opgeruimd en daarom moesten we van Madame Juliette buiten spelen. We hebben bijna de hele dag gevoetbald.’

‘Voetballen in plaats van leren. Ja, dat is echt balen,’ antwoordde Maurice-Matisse op cynische toon.

Matti schonk een glas melk voor zichzelf in. ‘Zonder Tink vind ik er niks aan.’

‘Dat weet ik.’ Maurice-Matisse gaf hem een boks tegen zijn

schouder. ‘Soms gedragen jullie je nog meer als tweeling dan Fynn en Jussi.’

Matti snapte wel wat hij bedoelde. Hij en Tink deden al zes jaar vrijwel alles samen. Ze deelden hun pleegouders, een slaapkamer en de schatkamer, hun privéplekje in het hoogste puntje van het huis. Ze zaten bij elkaar in de klas en in dezelfde karategroep. De jongens hadden totaal verschillende karakters, maar waarschijnlijk waren ze juist daardoor zulke goede vrienden. Matti liet zich graag meevoeren in Tinks drift naar avontuur, maar zonder Matti’s drang om orde te scheppen in de wereld om hem heen, zouden ze alleen maar rondjes blijven draaien in hun fantasie. Ze hadden elkaar nodig, vulden elkaar aan.

Ze hadden ook samen de verborgen wereld buiten verkend. Eerst door Matti’s vader te bevrijden uit de klauwen van een draak, die hem onder hypnose gevangenield. En een paar maanden later hadden ze met zijn tweeën de drakenjager ontmaskerd. Ze hadden wel een beetje hulp gekregen, vooral van hun drakenvriend Loef, maar toch hadden de jongens het belangrijkste deel van de missie voor hun rekening genomen: het opsporen van de man die draken vermoordde uit wraak.

Tegen alle waarschuwingen in waren ze er zelf op uitgetrokken. Ze hadden een vliegtuig gestolen – al noemden Matti en Tink het ‘geleend’ – en vrijwel iedere regel gebroken die Jussi en de anderen hun opgelegd hadden. Gelukkig was iedereen achteraf zo onder de indruk van hun moed, kennis en doorzettingsvermogen dat ze geen straf kregen en zelfs ingewijd mochten worden als officiële leden van de Orde van de Drakenmenners. Ze moesten alleen nog even wachten tot ze allebei twaalf waren, de minimumleeftijd voor

een menner, maar eindelijk was het nu zover. Bijna. Nog twee weken.

‘Als Tink weg is voel ik me zo alleen,’ zei Matti tegen Maurice-Matisse, die koffiezette met versgemalen koffiebonen. De ouderwetse manier, noemde Matti het, maar dat paste bij zijn pleegvader. Maurice-Matisse was een man die zich niet liet beïnvloeden door wat hip was of hoe anderen dingen deden. Hij dacht zelf na en was origineel. Matti en Tink maakten vaak grappen over hem, maar stiekem waardeerden ze zijn eigenheid meer dan ze lieten blijken.

‘Ahum,’ schraapte Maurice-Matisse zijn keel. ‘Alleen? Voel je je alleen? Zijn Jeanet, Fynn en ik dan zulk beroerd gezelschap?’

‘Nee, sorry, maar zonder Tink en de karatemuzikanten is het anders, bedoel ik. Ik ben er gewoon niet aan gewend dat het hier zo stil is.’

Pas sinds een paar maanden wist Matti dat Maurice-Matisse jaren geleden was gestopt met drakenmennen om voor hem te kunnen zorgen, nadat zijn ouders verdwenen waren. Daardoor was hij hem meer als vader gaan zien, als echte familie. Samen met Jeanet natuurlijk. Maurice-Matisse beweerde dat de jongens niet de enige reden waren geweest om uit de Orde te stappen, maar daar twijfelde Matti aan.

Hoe Tink in het hele verhaal terechtgekomen was, was ook nog steeds een raadsel. Matti had er al meerdere keren naar gevraagd, maar kreeg altijd onduidelijke antwoorden als ‘Tink was het afscheidscadeautje dat ik vond bij de laatste draak die ik heb geholpen’. Of ‘Jongens houd je niet in hun eentje. Dat is zielig’.

‘Waarom vraag je hem zelf niet hoe het zit? Jou moet hij wel de

waarheid vertellen,' had Matti vaak genoeg tegen zijn beste vriend gezegd, maar het interesseerde Tink gewoon niet. Tot Matti's ergernis. Hoe was het mogelijk dat je zo weinig nieuwsgierig was naar je eigen achtergrond?

Matti schrok op uit zijn overpeinzingen doordat Maurice-Matisse met de melkklopper in een kannetje rammelde om schuim te maken voor op zijn koffie. 'Geniet maar even van je rust. Als we volgende week in de Drakenburcht zijn, zul je nog verlangen naar een momentje voor jezelf.'

'Zal wel.' Matti was met zijn gedachten alweer bij Tink, die onderweg was naar zijn moeder in het Afrikaanse olifantenweeshuis. Hij dacht aan vroeger. De ellenlange zomervakanties, waarin hij zes weken zat te wachten tot Tink terugkeerde. In die tijd had Matti nog geen idee gehad dat er een Orde van de Drakenmenners bestond. Dat wist hij pas een jaar, al leek het veel langer. Binnenkort zou hij lid zijn, zouden hij en Tink ingewijd worden. Op het draken-eiland Drekar Mohoao, hun favoriete plek op de hele wereld. Over twee eindeloos lange weken, zonder zijn beste vriend en zonder iets te doen.

Maurice-Matisse kon Matti's gedachten raden. 'Wie het langst moet wachten, wordt het rijkst beloond.'

'Ja, ja.' Als Tink erbij was geweest hadden ze om die opmerking gelachen, maar nu klonk de scheurkalenderwijsheid van hun pleegvader lang niet zo grappig. 'Is papa thuis?'

'Geen idee. Ga maar kijken,' antwoordde Maurice-Matisse met een hoofdknikje naar boven.

HOOFdstuk 2

‘P ap!’ Matti kreeg geen antwoord. Met grote sprongen ging hij de trap op naar de eerste etage. Hij nam drie treden tegelijk. Met een schop die hij tijdens zijn laatste karateles geoeffend had, opende hij de deur naar het kantoortje aan het einde van de gang. Daar had Fynn de afgelopen maanden een groot deel van zijn tijd doorgebracht.

‘O, sorry,’ zei Matti, toen hij zag dat zijn vader niet alleen was. Naast hem zat een vrouw met lang rood haar. Matti wilde direct omdraaien, maar zijn vader gebaarde hem om binnen te komen.

‘Ik wil je aan iemand voorstellen.’ Hij wees naar de dame.

Toen Fynn net in Parijs was, hadden ze het zo gezellig gehad met zijn allen. Een tijdje voelde het alsof ze een echt gezin waren: Matti, Tink, Fynn, Maurice-Matisse en Jeanet. Ze aten iedere dag samen en deden dingen die je alleen bij je familie durft te doen, zoals uit volle borst vals zingen of te hard lachen om je eigen grappen. Matti had het meest genoten van de avonden dat het hele gezelschap bij

elkaar had gezeten terwijl Fynn en Maurice-Matisse opschepten over hun avonturen als jonge drakenmenners. Zijn favoriete verhaal ging over een draak die vast had gezeten in de dikke modder en planten van een moeras. Maurice-Matisse en Fynn hadden samen een soort houten hijskraan gebouwd om het beest eruit te trekken.

Van zijn oom Jussi en de andere drakenmenners had Matti gehoord dat zijn vader een beetje een druktemaker was, een vrolijke aandachttrekker, maar nu ze voor het eerst langere tijd samen waren, begon hij pas echt te begrijpen wat ze bedoelden. Fynn was niet iemand die op zoek ging naar avontuur. Het vond hem vanzelf. Waar hij ook heen ging, hij maakte altijd iets mee. Als Fynn naar de bakker ging, kon hij gerust een halve dag later pas terugkomen. Zonder brood, maar met een schilderij van een kunstenaar die hij onderweg tegengekomen was, en die in hem het perfecte model had gezien. Als Fynn een wandeling langs de Seine maakte, viel er net iemand in die niet kon zwemmen. Dan stond Matti's vader de dag daarna als de grote redder in de krant. Het enige wat Fynn er zelf aan deed om te zorgen dat hij dit soort dingen meemaakte, was zijn drukke en onvoorspelbare karakter de vrije loop laten. Hij praatte met iedereen, hield zich nooit in en onderzocht elke situatie die hem nieuwsgierig maakte.

Die eerste weken had Matti vol ontzag mee gehuppeld met zijn vader, die zo anders was dan hijzelf. Maar al vrij snel werd alles 'normaal' en moest Matti zich concentreren op de eindtoetsen van school. En Fynn had zijn eigen missie, die een groot deel van zijn tijd en aandacht opeiste.

Vanuit het werkkamertje aan het einde van de gang hield Fynn

de draken in de gaten die hij in het najaar van een zender had voorzien. Hij volgde ze op de computer, maakte overzichten, statistieken, en niets ervan was geheim voor Matti en Tink. Op iedere vraag die ze stelden, kregen ze een eerlijk en helder antwoord. Dat was weleens anders geweest. Al waren de jongens nog steeds niet officieel ingewijd, ze hoorden nu bij de drakenmenners. Het enige irritante was dat Maurice-Matisse en Fynn er net iets te vaak bij zeiden dat ze niet moesten vergeten dat ze nog kinderen waren. Ze zouden drakenmenners worden, maar ze mochten niet in hun eentje op pad of zelf beslissen over missies.

Die opmerkingen maakten Matti onzeker, maar volgens Tink waren het alleen loze woorden en hadden de drakenfreaks, zoals de jongens hen noemden, helemaal geen zin of tijd om hen constant in de gaten te houden. Hoe dichterbij de zomer kwam, hoe meer het erop leek dat Tink gelijk had. Iedereen was bezig met zijn eigen ding.

Het laatste mysterie van de draak – waar draken heen gaan wanneer ze rond hun honderdvijftigste verjaardag in zee duiken en verdwijnen – dat was wat Fynn wilde weten. Het was zijn enige echte interesse geweest, totdat Matti op een avond over Helmi was begonnen. ‘Voel jij mama nog?’ had hij aan zijn vader gevraagd.

‘Ze zit in mijn hart. Daar zal Helmi altijd blijven.’ Fynn had zijn zoon stevig vastgepakt en Matti had dankbaar met zijn hoofd op de brede schouder geleund.

‘Ik voel haar,’ zei Matti, ‘ook buiten mijn hart. Nog steeds. Net zoals ik jou voelde toen je nog gehypnotiseerd was door Rakka.’

Fynn streek met zijn vingers door Matti’s golvende haar. ‘Het spijt me, jongen, maar ik denk dat het tijd is dat we accepteren dat

Helmi er niet meer is. Het is vrijwel onmogelijk dat ze nog leeft.'

'Vrijwel,' herhaalde Matti. 'Maar niet onmogelijk.' Hij bleef even stil, voor hij eraan toevoegde: 'Er was ook niemand die geloofde dat jij na acht jaar nog zou terugkeren, en je zit hier toch.'

'Dankzij jou.' Fynn glimlachte dankbaar.

'Ja, precies. En daarom wil ik mama niet opgeven. Ik weet wel dat Jussi heeft gezegd dat ze te ver ging, te diep, waardoor ze niet genoeg zuurstof en brandstof bij zich had om terug te keren, maar je weet nooit. Misschien is het haar toch gelukt, op de een of andere manier, en is ze aangespoeld op een onbewoond eiland, waar ze al jaren zit te wachten tot wij haar komen halen. Haar onderzeeër is nooit gevonden.'

'Dat zou een wonder zijn.'

'Ja, maar het is niet onmogelijk.'

Na dat gesprek was Fynn minder uitbundig, en meer in zichzelf gekeerd. Drie dagen lang was hij het kantoortje aan het einde van de gang nauwelijks uit gekomen. Daarna had hij zijn besluit genomen. Aan de ontbijttafel kwam hij het vertellen. 'Ik ga haar zoeken.'

Matti was de enige die meteen begreep dat het over zijn moeder ging. 'Dat is geweldig nieuws,' zei hij. 'Ik ga mee.'

'Nee, jij moet naar school,' antwoordde Fynn beslist. 'Ik ga met Jussi. Sinds kort heeft hij een helikopter en daarmee zullen we alle eilanden afspeuren in een straal van honderd kilometer rondom de plek waar Helmi verdwenen is. Ik heb alles in kaart gebracht.'

Matti was trots op zijn vader, maar zijn teleurstelling groeide iedere keer dat Fynn opbelde om te vertellen dat ze weer niks gevonden hadden. Toch bleef hij hopen, en hij fluisterde consequent elke avond tegen zijn moeders foto: 'Tot snel, Helmi.'

Toen Fynn na vijf weken terugkeerde naar Parijs had Matti er spijt van dat hij zijn vader op pad gestuurd had. De zoektocht naar zijn verloren echtgenote had Fynn veranderd. Hij was afwezig en minder opgewekt. Voor hem was de zaak nu klaar en dat maakte hij pijnlijk duidelijk door de vele vrouwen die hij op bezoek kreeg. Hij nam ze mee naar zijn kantoortje, maar vertelde nooit iets over zijn afspraakjes en Matti vroeg er niet naar. Hij had geen enkele interesse in de juffrouwen die de plek van zijn moeder, aan Fynns zijde, wilden innemen. De meesten zagen er normaal uit, maar in Matti's ogen waren ze allemaal walgelijk. De roodharige die er vandaag was, had hij al eerder gezien, dacht hij, maar hij wist het niet zeker.

‘Stel je eens netjes voor,’ zei Fynn.

Matti stak zijn hand naar haar uit. ‘Ik ben Matti.’

‘Stephanie.’ Ze glimlachte naar hem. ‘Leuk om je te ontmoeten. Ik heb veel over je gehoord.’

‘Uhuh, zal wel.’ Matti draaide zich al om en ging op zoek naar de enige vrouw die hij in dit huis wilde hebben, zijn pleegmoeder Jeanet. Hij vond haar in de muziekkamer, waar ze cello aan het spelen was. Het was een zacht, doordringend stuk, dat Matti niet kende.

Jeanet keek geschrokken op van de bladmuziek op haar standaard. ‘O, gelukkig, jij bent het.’

‘Wie anders? Er zijn geen leerlingen meer. Zomervakantie, weet je nog?’

Ze streek nog een keer met de strijkstok over de snaren. Een mooie, diepe noot. ‘Ik dacht dat je Maurice was,’ fluisterde ze. ‘Dit stuk wil ik als verrassing voor hem spelen tijdens ons bruiloftsfeest. Hoe vind je het?’

‘Mooi.’ Matti probeerde zijn teleurstelling te verbergen. Dacht ze dan nergens anders aan dan aan dat stomme huwelijk? ‘Mag ik je wat vragen?’

‘Altijd.’ Jeanet wees op de stoel naast haar, maar Matti bleef staan. ‘Wij gaan over een week naar Drekar Mohoao, toch?’

‘Ja.’

‘En Tink blijft twee weken in het olifantenweeshuis?’

‘Ja.’

‘Hoe komt hij dan naar ons toe? Er gaan geen gewone vliegtuigen naar Drekar Mohoao. Kunnen we hem niet beter meteen onderweg oppikken? Anders komt hij misschien te laat voor de inwijding. En voor jullie huwelijk,’ voegde hij er snel aan toe.

‘Maak je maar geen zorgen,’ zei Jeanet. ‘Tinks vader gaat hem en Thera ophalen, en hij is erg stipt.’

‘Tink én Thera?’ Matti trok niet-begrijpend zijn schouders op. ‘Komen zijn ouders mee naar Drekar Mohoao? Allebei? Tinks moeder verlaat het olifantenweeshuis toch nooit?’

‘Blijkbaar maakt ze deze zomer een uitzondering.’ Jeanet deed Matti’s vragende houding na. Zo van: ik weet het ook niet. ‘Ik verheug me erop om haar te zien. We hebben altijd goed contact gehad, per post en soms per telefoon, maar ik heb Thera nog nooit in levenden lijve ontmoet.’

‘En Tinks vader?’

‘Ja, die ken ik veel beter. Robert Flannigan is een bijzondere man.’